

Zbyszko Melosik

Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu

Zygmunt Bauman – przenikliwość wieloznaczności

Kontakt:	Zbyszko Melosik zbymel@amu.edu.pl
Jak cytować:	Melosik, Z. (2017). Zygmunt Bauman – przenikliwość wieloznaczności. <i>Forum Oświatowe</i> , 29(1), 23–25. Pobrano z: http://forumoswiatowe.pl/index.php/czasopismo/article/view/574
How to cite:	Melosik, Z. (2017). Zygmunt Bauman – przenikliwość wieloznaczności. <i>Forum Oświatowe</i> , 29(1), 23–25. Retrieved from http://forumoswiatowe.pl/index.php/czasopismo/article/view/574

Zaszczyt to dla mnie ogromny i jeden z najważniejszych momentów mojej biografii akademickiej, iż w tej właśnie roli występuję dzisiaj w postępowaniu o nadanie tytułu doktora *honoris causa* Dolnośląskiej Szkoły Wyższej Profesorowi Zygmuntowi Baumanowi. Wniosek ten popieram z wielkim entuzjazmem.

Profesor Zygmunt Bauman jest jednym z najwybitniejszych myślicieli naszych czasów, a jego książki są absolutnie fundamentalne dla zrozumienia źródeł naszej kultury. Stanowią one integralną część historii wiedzy, część kultury umysłowej naszych czasów, a także – co jest pewnym paradoksem w świetle konstruktywistycznego myślenia Pana Profesora – część kanonu nauki współczesnej, lektur obowiązkowych, bez których zrozumienie świata nie jest możliwe. Warto wymienić w tym miejscu niektóre tylko tytuły: *Nowoczesność i Zagłada*, *Płynna ponowoczesność*, *Życie na przemiał*, *Płynne czasy*. *Życie w epoce nie-pewności*, *Płynne życie*, *Płynny lęk*, *Konsumpcjonizm i nowi ubodzy*, *Ponowoczesność jako źródło cierpienia*, *Sztuka życia*, *Razem osobno* i wiele innych. Każda z tych książek stanowi wydarzenie dla nauki i dla naszych umysłów – źródło nieuchronnej inspiracji w zakresie rekonstrukcji naszego myślenia o rzeczywistości i naszej tożsamości.

Gdy myślę o wielkich akademikach, którzy kwestionowali mój własny scenariusz epistemologiczny poznawania i pojmowania świata, przypominają mi się kolejne wspaniałe nazwiska, a wśród nich między innymi: Talcott Parsons, Jean Baudrillard, Michel Foucault, Pierre Bourdieu, Jürgen Habermas, Zygmunt Bauman. I w tym kontekście jest dla mnie Zygmunt Bauman postacią społecznie przełomową, myśl jego otwiera bowiem nowe przestrzenie: zarówno w kontekście badawczym, jak i na poziomie zdrowego rozsądku, codziennego rozumienia, czym jest świat. Profesor Zygmunt Bauman zmienia nasz intelektualizm – po przeczytaniu jego książek świat nie jest już taki sam i my nie jesteśmy tacy sami. Trudno niekiedy zrozumieć, w jaki sposób umysł jednego człowieka może to wszystko ogarnąć i dotrzeć do głębi, wykrystalizować w postaci wspaniałych i oczywistych akapitów to, czego inni nawet się nie domyślają. Gdy uczestniczę w wykładach Zygmunta Baumana, gdy czytam jego książki, zdumiewa mnie absolutna łatwość przemieszczania się przez epoki i paradygmaty, zdolność natychmiastowej kontekstualizacji – w swojej narracji – swobodnie przywoływanych dyskursów, tekstów, postaci, fragmentów...

Bez wątpienia, Zygmunt Bauman jest jednym z tych krytycznych myślicieli naszych czasów, którzy przyczynili się do ujawnienia – na poziomie akademickim –

arogancji wielkich modernistycznych metanarracji, które były źródłem podstaw i drogowskazów. I to pozwoliło nam wymknąć się z więzienia „ostatecznych przekonań” i „absolutnej prawdy”. Jednakże nie zostawił nas Zygmunt Bauman samych w obliczu, jak już wiemy, społecznie skonstruowanych wartości, konstrukcji tożsamości i społeczeństwa. Jego twórczość przesyciona jest zdecydowanym pedagogicznym optymizmem, którego, moim zdaniem, podstawowe przesłanie brzmi: jeżeli świat jest społecznie konstruowany, to można go rekonstruować, zmieniać na lepsze dla dobra człowieka i społeczności.

Dzieła Zygmunta Baumana stanowią źródło akademickiego optymizmu w jednym jeszcze kontekście: sposobu uprawiania nauki. W świecie, w którym działalność naukowców oceniana jest przez pryzmat liczby punktów parametryzacyjnych za „instant” publikacje w wysoko punktowanych czasopismach, twórczość Zygmunta Baumana stanowi nieustannie potwierdzenie roli świetności książki – jako ostatecznego spełnienia pasji i myśli akademickiej. W świecie, w którym ponownie redukuje się tożsamości ludzi i rzeczywistości, w jakich żyją – w obsesyjnej, inwazyjnej, pozytywistycznej empiryczności – do statystycznych schematów i wskaźników, twórczość Zygmunta Baumana stanowi nieodwołalny argument na rzecz konstruowania dyskursu jakościowego, którego istotą jest myśl wolna, urzeczywistniająca wolność myślenia.

Jest więc dla nas wszystkich Profesor Zygmunt Bauman stałym punktem odniesienia akademickości i – pozwolę sobie użyć tego esencjalistycznego pojęcia – nieodwołalnym rektorem Akademii Czystego Intelktualizmu. Symbolem Myśliciela, który zmienia myślenie, symbolem wolności akademickiej.

W ostatecznej konkluzji pragnę stwierdzić, iż wniosek o nadanie Profesorowi Zygmuntowi Baumanowi doktoratu *honoris causa* Dolnośląskiej Szkoły Wyższej popieram z pełnym przekonaniem. Jest on postacią wybitną, która wywarła ogromny wpływ na socjologię światową. A doktorat *honoris causa* znakomitej Dolnośląskiej Szkoły Wyższej stanowi symboliczne potwierdzenie tego faktu.

BIBLIOGRAFIA

- Bauman, Z. (2005). *Życie na przemiał*. Warszawa: Wydawnictwo Literackie.
Bauman, Z. (2005). *Razem osobno*. Warszawa: Wydawnictwo Literackie.
Bauman, Z. (2006). *Konsumpcjonizm i nowi ubodzy*. Kraków: Wydawnictwo Wam.
Bauman, Z. (2007). *Płynna ponowoczesność*. Warszawa: Wydawnictwo Literackie.
Bauman, Z. (2007). *Płynne życie*. Warszawa: Wydawnictwo Literackie.
Bauman, Z. (2007). *Płynne czasy. Życie w epoce nie-pewności*. Warszawa: Wydawnictwo Sic!
Bauman, Z. (2008). *Płynny lęk*. Warszawa: Wydawnictwo Literackie.
Bauman, Z. (2009). *Sztuka życia*. Warszawa: Wydawnictwo Literackie.
Bauman, Z. (2012). *Nowoczesność i Zagłada*. Warszawa: Wydawnictwo Literackie.
Bauman, Z. (2013). *Ponowoczesność jako źródło cierpień*. Warszawa: Wydawnictwo Sic!